

העלון השבועי שלך

מאורות שלום

❖ יוצא לאור ע"י בית המדרש אור שלום ❖ קרית ארבע ת.ד. 88 מיקוד 90100 ❖ העורך: בן ישי עוזיהו
כתובת אתר אינטרנט <http://www.ohrshalom.net> ❖ כתובת דואר אלקטרוני info@ohrshalom.net

מאורות הפרשה

"ויקם משה את המשכן" אמר האדמו"ר שהיה החפץ חיים על התורה מביא את הפסיקתא דרב פהנא שבה נאמר: "אמר הקב"ה, חבבתם לתורתך ולא חכיתם למלכותי". כי עניין הקמת המשכן שהוא בחינת השראת שכינה שאינו יכול להיות אלא בהכנעה וענוה כמשה, וכל אחד כפי בחינת ניצוץ משה שבקרבו, ולקח ומוסר גדול יש בדברי א"ת המהרי"א שהנה בחינת מלכות שמים נפלה בעוונותינו ובגאוותינו, ובזכויות שלנו אנו מעלים את נקודת ה"אני" לאין העליון ולבחינת בינה, אלא שגם זכויותינו הם מעורבים טוב ורע, גאוה וגדלות "אני אמלוך"

ולכן הגלות מתעכבת ומתארכת, כי אין בנו מי שיכול לעלות למדרגה הזו, כי כל אחד פונה לדרכו, להיות רב ורבי וראש המדברים בכל מקום, ואין מי שמשפיל את עצמו להיות אין ממש, "נפשי כעפר לכל תהיה", ולהאמין שבכל תנועה קטנה וגדולה השי"ת עומד שם ובוחן כליות ולב. ובאמונה כזו שמקבל הכל באהבה ושמחה בחלקו, והוא בעיניו שפל ונבזה ממש, יסתלקו כל הדינים, והוא קרוב כ"כ למדרגת התפשטות הגשמיות, ומעורר רחמים על ישראל.

ומאידך יגבה לבו אך ורק בדרכי ה' ובאהבתו ובתורתו בלב שמח ומלא חיות אזי מתעלה המלכות לאין העליון, אך עתה "חוצפא יסיג" אני אמלוך. ואמנם עם כל זה יש מקום לתיקון, על ידי שנמסור את עצמנו על קידוש שם שמים בכל לב לפחות בזמן קריאת שמע בזמנה.

מאורות הדרש

תרומה על ידי מעשים טובים

קוראים השבת פרשת שקלים. פשטות המצוה היא שכל אחד יתן תרומה, מחצית השקל לבנין המשכן. הענין הוא שכל אחד יתן משהו מעצמו. קריאת הפרשה היא משום ש"באחד באדר משמיעין על השקלים" (שקלים פ"א מ"א) בזמן שביהמ"ק היה קיים.

ומקשה השפת אמת מה מקום לקריאת הפרשה בזמן הזה. ומתרץ שכשם שאז היו השקלים נדבה, שאדם הקריב משהו משלו, כך גם עתה יכול אדם להקריב מעצמו, להשקיע בשביל עבודת ה'. כאשר אומר אדם לעצמו כי השי"ת חפץ שילמד היטב ויתפלל בכוונה, ועושה זאת למרות שקשה לו, הרי הוא משקיע מעצמו והדבר חשוב יותר מקרבן, שהוא הקרבת ממון בלבד.

כל אחד צריך לקיים זאת בפועל. לתבוע מעצמו ולעשות, לדעת שכל רצון חשוב מאד בשמים. בפרט בחודש אדר "הדר קבלוה בימי אחשוורוש" (שבת פח.) ומתעורר הכח של קבלת התורה באהבה, מתוך שמחה וישוב הדעת.

נר ה' נשמת אדם

העלון יוצא לעילוי נשמת

בכר יעקב בן רפאל גולדמן יצחק בן הרשקו זומרפלד אסתר בת אברהם יחזקאל יעקב בן שלמה כהן עליזה בת אליהו מוסרי מואדב פולין בת עזרא מורדו חנה בת מרדכי סטרביץ שמואל בן דוד עזריה אברהם בן שמעון עמרם ברוכה בת שלמה קסוטו רבקה בת נסים קרפל שמעון בן אהרון רד'ואן אלברטין בן שלמה ת.נ.צ.ב.ה

משום שבזמן ק"ש בזמנה מאיר אור גדול ורב ואפילו חוש ושלוש נהיה חסרים וחוטאים הרבה, ע"י קידוש השם ומסירת הנפש באמת, בהכנעה ואין, אנחנו נחשבים צדיקים גמורים.

ויש בכוח נפשתינו לעלות עד הבינה, ועל ידי זה נוכל להעלות את הקדושה עד מקומה ולהקים את המשכן.

וזוה נרמז בפסוק "ויקם" בניקוד סגול, באהבה ובאהבת ישראל באמת מקימים את המשכן, ישראל באשר הוא שם, כנרמז בר"ת "ויקם מ"שה א"ת ה"משכן" ב"ן הוא השם הקדוש השולט במלכות.

כי קומת המשכן תרמוז לקומת האדם בהיות כל הכלים לקבלת השפע עומדים על מקומם כיאה וכיאות ומלכות שמים משתלמת בכל פרצופיה ובניינה, כדוגמת "ויקם משה" כל העניין כמשה הרי הוא בחינת דמות וקומה ומשכן לשכינה "ושכנתי בתוכם" ר"ת אותיות מבו"י ירמוז לדרך בה הולכת השכינה ומתחברת אל כל איש ישראל

אמרו חז"ל כי בכל שנה בקריאת פרשת שקלים עומד ומשה וזוקף ראשן של ישראל, וודאי שכן הוא כאשר יש לכל אחד חלק בשקל, שמשקיע מעצמו לעבודת ה', ומקבל על עצמו קבלות טובות שבהם יוכל לבא לפני ה'. "אשרי מי שבא לכאן ותלמודו בידו" (פסחים ג.).

אדם צריך לתת מעצמו אף כאשר קשה לו. אדרבה, כאשר חשים במשיכה לטוב אין זה נסיון, ודווקא הבחירה בטוב בשעת נסיון היא המעלה את האדם. בכל פעם שבוחר בטוב, מתרומם ומגיע לרמה אחרת. עד עתה אחז כאן,

וכאשר הצליח בבחירה זו, עלה בדרגה נוספת. מעתה ענין זה קנוי לו, ונסיונותיו יהיו במקום גבוה יותר. ונסיון זה הוא דוקא כאשר אינו חש בטעם הבחירה בטוב, כאשר הדבר קשה לו, ומתגבר על ידי זכרו את: "זכור את אשר עשה לך עמלק" (דברים כה, יז) שהיא הידיעה שכניעה ליצר הרע גוררת לשאול תחתית.

מאורות נתיב מצוותיך

מהרי"א מקומרנא

"ויהי זהב התנופה" – והטעם שבעולם הזה החסדים יותר נטהרים והרע שבהם מועט, והקלי' אי אפשר להם לאחוז בחסדים.

כי כל מיני שפע שיורד ע"י הגבורה משתנים ברדתם למטה, ולכן נקרא "זהב התנופה" שצריך להרים שלא יתפשט למטה, שלא יאחזו בו הקלי', מה שאין כן בבחינת החסד, שהוא אור קדמאה, שהיה מאיר מסוף העולם ועד סופו, אינו מתעבה ואינו מתיש כוחו.

וכ"כ אורו גדול למטה כמו למעלה, ומכהה ומסמא עיני הקלי', שאי אפשר להם באין פנים, לינק וליהנות מאור הגדול הזה, שלא נשתנה מבחינתו, ולכן כל מיני שפע אנו צריכים להמשיך מצד צדקה וחסד לעורר רחמים..."

מאורות הסיפור החסידי

מסירות נפש מהי?

במידת מסירות נפש והתעלות, הגיע ה"חידושי הרי"מ מגור למדרגה מופלאה ביותר. כל האסונות המרים שניתכו עליו, לא שיברו את רוחו ולא הזיזוהו כמלוא הנימה מנקודת האמת שלבבו.

פעם אחת, כשאחד מבניו ששכל בחייו, היה מוטל על ערש דווי וגסס, בכתה לפניו אשתו הרבנית רווית הסבל והתחננה: "אנא חוס נא! הלא לאחרים הנך עוזר במסירות נפש כה רבה, ומדוע אינך מבקש רחמים על בנינו, לבל ייקטפו באביב ימיהם?" כשהרבנית להפציר בו, נענה ואמר לה קצרות: "מה את סבורה, אם רוצים כך מן השמים, אעמוד אני ואפציר ואתחנן, כי ישנו את רצון השמים למעני?"...

עד כדי כך חושלה כחלמיש רוחו, ולבו לב ארי התגבר לעבודת בוראו. גבורת נפשו התבטאו ביתר שאת בעת מות בתו היקרה והצדקנית מרת צינא פעסיל, כי היתה אז צרתו כפולה ומכופלת ומותה היה טרגי ביותר רווי סבל בל יתואר. הצדקת מרת פעסיל עמדה להוביל את בנה רבי ישראל משולם לחופה. בשבת שלפני החופה עוד זכתה לראות את בנה עולה לתורה, אך מיד לאחר השבת חלתה קשות. רופאים שהוזעקו למיטת חוליה, אמרו נואש לחייה הקצרים. כששאל האב מה שלום בתו, מסרו לו את דברי הרופאים וכי נראים כבר בפני החולנית סימני גסיסה ר"ל. מיהר הרי"מ למיטתה. פתחה החולנית את עיניה ובהביטה אל פני אביה הקדוש, אמרה בלחשיה: "חשבתי כי על כל פנים אזכה לחיות לפחות עד לאחר חתונת משולם בני..." הפסיקה האב, הגיבור האמיתי, וזעק בקול: "אוי! ברגע שכזה מהרהרים חלילה על דרכי הבורא יתברך?" שתקה החולנית וקיבלה את הדין באהבה, אך ביקשה כי ישגוהו על בניה ההופכים ליתומים קטנים. גם לזאת לא הסכים הרי"מ ואמר לה: "אין עתה העת למחשבות מעין אלו". "ומה כן אומר?" שאלה. "אמרי חטאתי עויתי פשעתי..." חזרה הצדקנית מלה במלה את הוידוי אחר דברי אביה הגדול ויצאה נשמתה בטהרה.

רק במות אחרון בניו, הרה"ק רבי אברהם מרדכי, בנו בכורו של הרי"מ שהתפרסם כצדיק וקדוש וכשתקן וכבעל מדרגה, שכל צדיקי דורו, ואביו ביניהם, גמרו עליו את ההלל, געה הרי"מ בבכיה בעמדו ליד הקבר הפתוח. לאחר סתימת הגולל ניגש אליו אחד מגדולי חסידי קוצק ואמר לו: "מהו הדבר שהפעם מקונן רבנו בבכי כה מר?" נענה רבי יצחק מאיר ואמר: "כסבור הנך שאני בוכה דווקא על פטירת בני? מר לי מר כי ניטלה הימני מצות 'ושננתם לבניך' היקרה לי מאוד".

"והרי נותר לו לרבינו נכדו רבי לייבלי", הוסיף החסיד בהתכוונו לנכדו בעל ה"שפת אמת". מיד נחה דעתו של הרי"מ. אל זוגתו שמיררה בבכי מר אמר לנחמה: "עלינו לקבל עלינו באהבה ולהצדיק דין שמים שנגזר עלינו, כי שאר היהודים יוכלו להתנחם בעת אסון ר"ל, ולומר: הנה לרבי יצחק מאיר היו שלושה עשר ילדים וכולם נפטרו עליו בחייו, ובכל זאת לא בא בטרוניות על כך, ומה לנו כי נתאונן..."

מאורות אוצר הברכה "בן ביתי"

"וישם אתם על כתפת האפד אבני זכרון לבני ישראל כאשר צוה ה' את משה" – וישם אתם הג' ברכות בני חיי מזוני, על כתפת האפד.

האפד היא השכינה הקדושה והוא כביכול תשא הג' ברכות על כתפיה תמיד, והוא בזכות אבני זכרון שהתורה הקדושה ציוו להם תמיד לזכרון לקיימה.

וזוהו אבני זכרון, לבני ישראל כאשר צוה ה' את משה, לקיים כל התורה כולה, שבזכות זה לא נחסר לישראל לעולם ג' ברכות אלו אמן.